

твача. Още щом прислужникът излезе, той хвана ръцете на Кир и ги стисна до болка.

— Защо те нямаше толкова дълго време? — вторачи се той укорно в изгорялото му лице. — Какви ли лоши мисли не минаха през ума ми.

— Отведох майка си на един остров сред морето, — смигна хитро Кир и посочи с ръка към залез, дето свършваха морските теснини и дето започваше прекрасното яносиньо море, отдето щяха да минат при бягството. — Оставих я при свои познати — стари, добри хора. Ще ги видиш като се отбием при тях. Аз съм готов вече — купих по-голяма и по-здрава лодка и взех още един гребец — чудесно момче, сираче, и то ще остане при нас на острова... А ти как си?

— Аз сега съм затворник. — отвърна тъжно Орфей. — Целият дворец е обграден от стража — вардят ме да не изляза сам.

— А на мене ми забраниха да идвам... Един стар разбойник с патрави крака ме заплаши, че ще ме арестува ако се мярна втори път насам.

— Той е добър човек, само че е много изпълнителен и... напласен, — рече Орфей. — С него аз съм добре. За мене сега най-важното е да си извоювам пак свободно излизане.

— Това ще стане, — махна уверено и бодро с ръка Кир. — А сега да уговорим някои неща. Когато бъдеш готов за бягството, ще сложиш бяла кърпа на прозореца — ето, в този ъгъл. А за връзка ще ни служи моят приятел. Имай му пълно доверие. Казва се Траян. Той ще се върти с лодката си пред двореца. Пък аз само ще минавам по-отдалече. Когато ти потрябва да се срещнеш с Траяна, ще си поръчваш риба. Разбрано ли е? — стисна му широко усмихнат ръцете Кир. — Кураж и до скоро виждане.